

Aventurile lui Tom Sawyer – Mark Twain

CAPITOLUL I

Tom!

Niciun raspuns.

Tooom!

Niciun raspuns.

Ce-o fi cu băiatul asta? Hei, Tom!

Niciun raspuns.

Batrânică își trase ochelarii în jos și arunca o privire cercetătoare prin încăpere; apoi și-i ridica din nou pe nas și privi pe sub ei. Rareori – sau poate chiar niciodată – se întâmpla să privească prin ei când era vorba de ceva atât de marunt și de neînsemnat ca un băiețel; erau perechea ei cea bună mândria sufletului ei, și erau făcuți pentru „eleganță”, nu pentru utilitate – ar fi văzut la fel de bine prin două ochiuri de plită. Timp de o secundă, chipul ei arboră o înfățișare nedumerită, după care spuse, fără furie, dar totuși suficient de tare încât să-o aude și piesele de mobilier:

Ei, ei, dacă pun mâna pe tine, o să fie vai și-a...

Nu apuca să-și termine fraza, căci deja se aplecase și lovea puternic pe sub pat cu matura, așa că avea nevoie să rasfle sanatos pentru a-și alimenta mișcările viguroase. Nu reuși să trezească la viață decât motanul, aflat prin cine știe întâmplare în zona vizată.

N-am mai văzut niciodată un copil ca asta!

Se duse la ușă, o deschise și ramase în cadrul ei, privind printre tulpinile de roșii și frunzele laurilor care populau grădina. Nici urma de Tom. Așa că ridica tonul suficient pentru ca glasul ei să răsună o distanță considerabilă și striga:

He-eeee-ei Too-om!

În momentul acela se auzi un zgomot ușor undeva în spatele ei, iar ea se întoarse exact la timp pentru a-l prinde de pulpana hainei și a-i stavili încercarea de a o zbughi pe lângă ea.

Aha! Trebuia să mă gândesc eu că erai în dulap! Ala! Ce-ai făcut acolo?

Nimic.

Nimic! Uita-te numai la mâinile tale! Ah, și la gura! Cu ce Dumnezeu te-ai mânjit așa?

Nu știu, tu șice.

Las'că știu eu. Dulceata... asta-i la gura ta. De patruzeci de ori ti-am zis că, dacă te mai apropii de dulceata aia, o să te jupoi de viu. Ia da-mi jordia aia!

Nuiaua se undui în aer... situația devenea disperată...

Hii! În spatele mătăle, tu șice!

Batrânică se întoarse cu repeziciune și-și apuca poalele, într-o încercare instinctivă de a le feri din calea pericolului. Băiatul o zbughi în aceeași fracțiune de secundă, se cocolă pe gardul înalt de lemn și se făcu nevăzut de cealaltă parte a lui.

Mătușa lui, Polly, ramase uimită un moment, după care izbucni într-o serie de hohote pline de blândete.

Al naibii băiat, oare n-o să mă inval minte niciodată? Nu m-a mai pacalit de-atâtea ori, cât să nu mă mai iau după el? Dar când te-ai invalat nesabuit, e greu să te dezveti la batrânete. N-ai cum să mă înveli calu' batrân să meargă în buiestru, după cum merge vorba. Dar, Doamne-Dumnezeule, niciodată nu face de două ori la fel, și-atunci cum să-li dai seama? Și parca știe cât poate să mă chinuiască până-mi sare landara, iar după-aia că dacă mă las un minut sau mă face să râd, m-am înmuiat toată și nu mai sunt în stare să dau în el. Dumnezeu mi-e martor că nu-mi fac deloc datoria cu baiatu' asta! Bataia e bucată ruptă din Rai, așa scrie la Biblie.

Pacatuiesc și mă canonesc cât pentru amândoi, știu eu. Parc-a intrat Necuratu-n el, dar... Doamne-Doamne! E baiatu' lu' raposata sor-mea, bietul de el, și nu știu, parca nu am inima să-l bat. Mă muștra conștiința de fiecare dată când îl las să scape și ori de câte ori îl mai ating parca mă seacă la inima. Ei, ei, cel născut din femeie are zile puține și necazuri multe, așa zice Scriptura și cred și io că e așa. După-amiaza n-o să-și arate chipul pe la Școala și n-am decât să-l pun la muncă mâine, ca pedeapsă. Mi se rupe inima să-l pun la muncă sâmbetele, când toți ailali copii n-are Școala, dar îi e drag de muncă așa cum imi e mie de-o bataie, iar eu *trebuie* sămi fac datoria macar într-atât fatș de el, ca altfel îl stric de tot.

În viața fiecărui baiat apare un moment în care îl încearcă dorința mistuitoare de a pleca undeva și de a se porni să sape în căutarea unei comori. Aceasta fu și dorința care-l subjuga pe Tom într-o bună zi. Porni imediat în căutarea lui Joe Harper, dar nu reuși să-l găsească. Apoi îl căută pe Ben Rogers – acesta plecase la pescuit. Dar nu trecu mult și dadu nas în nas cu Huck Finn Mâna-Roșie. Acesta era, în mod clar, disponibil. Tom îl duse într-un loc retras și deschise subiectul, cu condiția ca cele discutate să rămână între ei. Huck se declara dispus să-l însolească. Acesta era mereu doritor să ia parte în orice întreprindere care promitea distracții și nu necesită nicio investiție concretă, pentru că timp, de cel care nu costă bani¹, avea și prea avea, de nu știa ce să facă cu el.

Un' să sapam? spuse Huck.

Pai peste tot!

Da' ce, e comori peste tot?

Nu, nu e. E ascunse în locuri tare ascunse, Huck... câteodată pe insule, alt' dată în cufere putrezite sub un copac bătrân și uscat, fix unde pica umbra la miez' nopții, da' mai ales sub podelele de la casele băntuite.

Și cin'le-a ascuns acolo?

Pai... holii, de bună seamă, doar cine? Doar nu profesorii de la Școala de duminică?

Nu știu. Dacă aș avea io așa ceva, pai... n-aș ascunde nimic: aș cheltui banii și aș benchetui pân' nu mai pot.

Și io. Da' hoții nu face lucrurile așa. Ei mereu ascunde banii și-i lasă acolo.

Da' nu se întoarce după ei?

Nu, adică ei zic că se întoarce, dar de obicei uită semnele sau moare. Oricum, rămân acolo multă vreme, de și ruginesc... da' se-ntâmplă că vreun' să găsească o hârtie îngălbenită pe care scrie cum să găsești semnele... o hârtie cu care tre' să-ți ba'i capul cam o săptămână pen'că e numa' semne ciudate și hieroglif.

Hie...ro... cum?

Hieroglif – desene și chestii, știi tu, care la prima vedere parca nu înseamnă nimic.

Ai tu vreo hârtie d-asta, Tom?

Nu.

Ei, și-atunci cum o să găsești semnele?

Pai nici nu vreau să gasesc semnele. Comorile e mereu îngropate sub o casă băntuită sau sub un copac uscat cu o creangă ieșita-n sus. Ei bine, am încercat un pic în insula Jackson și putem să mai încercăm o dată, mai încolo; o casă băntuită e aia din susul gârlei Casei-Mortilor și p-aici găsim o groază de copaci uscați... chiar o groază.

Și comori e sub toți?

Auzi și tu ce zici! Nu!

Și-atunci de un'e știu noi sub care să sapam?

Pai sapam sub fiecare!

Ei, Tom, pai așa ne ia toată vara până terminăm...

Și ce dacă? Dacă găsești o oală de aramă plină cu sute de dolari, ruginiți și cenușii, sau un cufăr putrezit cu diamante? Atunci cum ar mai fi?

Ochii lui Huck licareau.

' aluzie la zicala „time is money” (timpul inseamna bani)

Ar fi grozav! Foarte grozav pentru mine. Dă-mi tu o sută de dolari că nici nu-mi mai trebuie diamantili.

Bine. Dar pun pariu că nu le-ai arunca incolo. E unele care face și douăj' de dolari bucata. Nu e niciunu' care să nu facă pe puțin șaptes' cinci de cenți sau un dolar.

Nu! Chiar așa?

Sigur... poți să întreb pe cine vrei tu! Da' tu n-ai văzut niciodată unu', Huck?

Din câte știi io, nu.

Ei, regii are lăzi întregi de diamante.

Păi io nu știu niciun rege d-ăla de zici tu, măi Tom.

Da, cred că nu. Da' dacă te-ai duce în Europa ai vedea regi cu duiumu', țopăie pe toate drumurile.

Da' ce, regii țopăie?

Să țopăie?... Nu, zezecule! Nu!

Păi și-atunci de ce-ai zis că țopăie?

Aiurea, voiam să zic că i-ai vedea... nu țopăind – de ce să țopăie? – ziceam numa' că iai vedea peste tot, știi tu... așa, la modu' general. Uite, cum e cocoșatu' ăla bătrân de Richard.

Richard? Richard și mai cum?

Richard și-atâta. N-avea și al doilea nume. Regii n-are decât nume de botez.

N-are?

Nu, n-are.

Ei, măi Tom, dacă așa le place, n-are decât... da' io unu' nu vreau să mă fac rege d-ăla și să n-am decât un nume, ca un negru. Da' ia zi... un'e vrei să sapi mai întâi?

Păi nu știu. Ce-ai zice dacă ne-am apuca să săpăm sub copacu' ăla bătrân și uscat de pe dealu' dâ'n' partea ailaltă a gârlei Casa-Morților?

D-acord.

Drept urmare, se inarmară cu un târnăcop și-o lopată vechi și porniră într-un marș de aproape cinci kilometri până la locul hotărât. Ajunseră infierbântați și găfâind, așa că se aruncară pe jos la urma unui ulm din apropiere să se odihnească și să tragă câteva fumuri.

Îmi place asta, spuse Tom.

Și mie.

I-auzi, Huck, dacă găsim o comoară aci, tu ce-o să faci cu partea ta?

Păi o să-mi iau în fiecare zi câte-o plăcintă cu un pahar de sifon și mă duc la toate circurili care vine pe la noi. O să mă distrez de minune.

Și nu ai de gând să pui nimic de-o parte?

Da' de ce să pun deoparte?

Păi ca să ai ceva din care să trăiești până una-alta.

Ei, nu m-ajută cu nimica. Babacu' tot s-o-ntoarce în târgu' ăsta într-o zi și pune le gheara pe bani dacă nu mă mișc repede și, ascultă la mine, i-ar imprăștia el repejor. Da' tu ce-ai face cu ai tăi?

Îmi cumpăr o tobă nouă și... da, și-o sabie, plus o cravată roșie și-un cățeluș iar dupaia mă insor.

Te-nsori?

Exact.

Măi Tom... da' tu... tu nu ești în toate mințile, din câte văz io!

Mai așteaptă nițel... și-ai să vezi și tu.

Păi ăsta-i ăl mai descreierat lucru pe care-ai putea să-l faci. Uită-te numa' la babacu' și

la maică-mea. Alelei! Toată ziua se certau, dâ'n zori până-n seară. Mi-aduc aminte ca ieri.

Asta nu-i nimic. Fata cu care mă-nsoar n-o să se certe cu mine.

Măi Tom, io unu' zic că e toate o apă și-un pământ. Toate te cicălește de te face să-ți iei câmpii. Acu' io zic să te mai gândești o vreme la asta. Mie așa mi se pare mai bine. Cum o cheamă pe fătucă asta?

Nu e o fătucă... e o fată.

Totuna e, cred; unii zice fătucă alții zice fats... da' tot i zice același lucru, zic.

Oricum, ia zi... cum o cheama?

Îi zic altadata... nu acuma.

Bine... merge și-așa. Numa' ca, dacă tu te însori, io o să rămân mai singur ca niciodată.

Ba nu, nici vorba. Vii și stai cu mine. Acu' hai să ne ridicăm și să ne apucăm de sapat. Se pusera pe treaba și nadușira bine timp de-o jumătate de ceas. Fără niciun rezultat. Se caznira alts jumătate de ors. Tot fără niciun rezultat. Huck spuse:

Da' mereu îngroapă aștia comorile așa adânc?

Câteodata... da' nu mereu. Nu e o regulă. Da' cred că n-am nimerit noi în locu' care trebuie.

CAPITOLUL XXXV

Cititorul se poate declara mulțumit că averea capată peste noapte de care Tom și Huck reușeau să agite destul de tare spiritele din micul târg St. Petersburg. Oamenilor aproape că nu le venea să creadă că exista undeva în apropierea lor o sumă atât de mare, toată în bani gheață. Toti discutau despre asta, râvneau la așa noroc, îl ridicau în slavi atât de mult încât sanatatea mintală a unora chiar se clătina sub povara acestei agitații nesănătoase. În perioada imediat următoare, toate „casele bătute” din St. Petersburg și din satele învecinate fură cercetate cu minuziozitate, scândura cu scândura, și se săpă intens la fundații, în căutare de comori ascunse – iar cei care făceau toate acestea nu erau băietandri, ci bărbați în toată firea – ba unii chiar bărbați gravi, lipsiți de orice romantism. Oriunde apareau Tom și Huck, toată lumea îi admira, erau copleșiți cu tot felul de lingușiri și fixați cu ochi curioși. Băieții nu-și puteau aminti dacă vorbele lor avuseseră vreă greutate până acum, dar, dintr-odată, fiecare cuvântul de-al lor era pretuit și repetat, tot ce făceau era văzut, nu se știe prin ce minune, că fiind ceva remarcabil. În mod evident, pierduseră puterea de a face și de a spune lucruri banale, ba mai mult, trecutul lor recent era tot timpul rascolit și, dintr-odată, toate incidentele apareau ca fiind marcate de o originalitate evidentă. Și, ca să pună capăt la tot, în gazeta locală aparură schițe biografice ale băieților.

Vaduva Douglas plasa banii lui Huck cu dobânda de șase la sută, iar judecătorul Thatcher făcu același lucru cu cei ai lui Tom, la cererea mamei Polly. Acum fiecare din cei doi avea un venit propriu, venit de-a dreptul remarcabil – câte un dolar pentru fiecare zi de lucru a anului și pentru jumătate dintre duminici. Exact atât câștiga și preotul – a, nu, exact atât i se promitea acest câștig, pentru că de obicei nu reușea să-l și încaseze. În vremurile acelea simple, un dolar și douăzeci și cinci de cenți era de ajuns pentru a plăti casa, masa și învățătura unui copil... ba și hainele și săpunul de care avea nevoie.

Judecătorul Thatcher își făcu o părere cum nu se poate mai bună despre Tom. Le spunea tuturor că, dacă Tom n-ar fi fost un băiat extraordinar, n-ar fi reușit să o scoată pe fiica sa din peștera. Când Becky îi marturisi tatălui său, implorându-l să-i pastreze secretul, că Tom încasase pedeapsa convenită ei pentru ruperea cărții învățătorului, judecătorul fu vădit impresionat, iar când ea ceru iertare pentru minciuna pe care Tom o spusese pentru a o feri de pedeapsă, judecătorul spuse, într-o izbucnire elocventă, că fusese vorba de o minciună nobilă, generoasă, mareată, o minciună care putea rivaliza, în cursul istoriei, cu faimoasa declarație a lui George Washington, cum că nu putea spune decât adevărul! În momentele acestea, lui Becky i se pară că tatăl ei nu i se

paruse niciodata atât de înalt și de chipeș ca acum, când se plimba de colo-colo, cu pași hotărâți, și spunea toate aceste lucruri minunate. Se duse imediat la Tom și-i povesti totul cu lux de amănunte.

Judecătorul Thatcher nutrește speranța că, într-o zi, Tom al nostru avea să ajungă un avocat celebru sau un general iscusit. Declară că avea de gând să aibă grija ca Tom să fie primit la Academia Militară Națională, iar după aceea la cea mai bună facultate de drept din țară, astfel încât să fie pregătit pentru ambele cariere visate de el.

Averea căpătată peste noapte de Huck Finn și faptul că acum se afla sub tutela văduvei Douglas îl făcuseră să fie introdus în societate – nu, mai degrabă aruncat, târât în ea – iar suferințele sale depășeau pe alocuri puterea sa de îndurare. Servitorii văduvei aveau mare grijă să fie mereu curat și ordonat îmbrăcat, pieptănat și cu hainele periate, ba chiar îl culcau în fiecare seară în niște așternuturi nesuferite care nu aveau nici măcar o pată, cât de mică, de care să-și lipească inima și pe care să și-o ia de prietenă. Era nevoit să mănânce cu cuțitul și furculița; trebuia să folosească șervetul, să mănânce din farfurie și să bea neapărat din ceașcă; trebuia să-și învețe lecțiile, era nevoit să meargă la biserică; trebuia să vorbească atât de corect încât cuvintele parcă nu mai aveau nici un gust acum pentru el... oriunde s-ar fi dus, oriincotro s-ar fi întors, gratiile și lanțurile civilizației îl îngrădeau și-l țineau legat de mâini și de picioare.

Băiatul îndură cu vitejie aceste chinuri timp de trei săptămâni, dar apoi dispăru. Timp de două zile încheiate, văduva îl căută și-l tot căută prin toate locurile. Toți locuitorii erau cum nu se poate mai îngrijorați: porniră să-l caute în lung și-n lat, dragară fluviul în căutarea trupului lui. În a treia zi, dis-de-dimineață, plin de înțelepciune, Tom Sawyer luă la cercetat butoaiile vechi care se aflau în spatele abatorului părăsit, iar într-unul din ele îl găsi pe refugiatul nostru. Huck își petrecuse noaptea acolo. Când fu găsit, tocmai își terminase gustarea de dimineață formată de ceva rămășițe de mâncare pe care le furase în ziua precedentă, iar acum stătea tolănit confortabil, pufăind tacticos din pipă. Era neingrijit, nepieptănat și îmbrăcat în aceleași zdrențe care-i construiseră imaginea pitorească din vremurile în care fusese liber și fericit. Tom îl zgudui nițel, îi povesti toată agitația pe care o provocase dispariția sa și îi ceru să se întoarcă acasă. Pe chipul lui Huck, expresia de mulțumire tihnită fu înlocuită de una melancolică.

Nu-mi spune una ca asta, măi Tom, spuse el. Am încercat, da' nu-mi priește; nu-mi priește și gata. Nu-i pentru mine viața asta... nu-s obișnuit. Văduva e tare bună cu mine și vorbește tare frumos... da' io nu suport traiu' ăsta. Mă face să mă scol în fiecare dimineață la aceeași oră... mă pune să mă spăl și să mă pieptăn până mă ustură pielea capului... nu vrea nici în ruptu' capului să mă lase să dorm în șopron... tre' să port hainele ălea blestemate care mă înăbușă de nici nu mai pot să suflu, măi Tom... nu știu cum, da' parcă nu intră pic de aer prin ele, zău. Unde mai pui că sunt atâta de frumoase că nici nu mă îndur să mă așez, să mă întind și eu frumușel, nici nu mai zic de tăvălit pe un'e-ar vrea sufletele' meu. Nu m-am mai strecurat printr-un ochi de geam dă la vreo pivniță dă... parcă d-o mie de ani. Tre' să mă duc la biserică, să asud acolo, să tot asud... și nu mai suport predicile ălea inflorite! Acolo nu pot să prind muște, nu pot să mestec și io tutun. Ba unde mai pui că tre' să stau încălțat duminica, toată ziua! Văduva mănâncă numa' când sună clopoțelu'... să duce la culcare după clopoțelu' ăla... toate e așa ordonate că te apucă pandaliile, zău!

Păi toată lumea trăiește așa, Huck.

Da' nu contează asta, Tom. Io nu sunt „toată lumea” și zău că nu pot să suport traiu' ăsta. Te-apucă groaza să fii așa legat de mâini și de picioare. Până și haleala îți pică mură-n gură! Parcă nici n-are gust așa. Tre' să cer voie când am poftă să mă duc la pescuit... tre' să cer voie să mă duc la scăldat... al naibii să fiu dacă nu tre' să cer voie pentru toate. Și-apoi tre' să mă mai și fandosesc la vorbit, parcă nici nu sunt io! În fiecare zi tre' să mă strecur nițel în pod și sănjur după pofta mea, ca să simt iar gustu' vorbii pă limbă... și zău că fără asta mi-aș fi dat duhu', măi Tom! Văduva nu vrea nici în ruptu' capului să mă lase să fumez... să strig... să mă uit și io atent, ca omu', să mă întind sau să mă scarpin când e alții de față... (Apoi, ridicând tonul, cuprins de o enervare și o suferință aparte) și, Doamne, dacă nu se roagă intruna! Zău dac-am văzut în viața mea o femeie ca asta! A trebuit să spăl putina, Tom... zău că

a trebuit. Și-apoi mai e nițel și să începe școala aia, și-am auzit c-ar trebui să mă duc și io... ori asta chiar că n-aș fi îndurat-o, măi Tom. Ascultă la mine, treaba asta cu bogăția nu e așa frumoasă ca-n povești. Toată ziua nu faci altceva decât să-ți faci griji, să asuzi incolo și-ncoace și să-ți dorești mereu să fi fost mort și îngropat. Acu' hainele ăstea ale mele imi vin ca turnate, butoiu' ăsta e numa' bun și nici că le mai las, Tom. Să știi că nu m-aș fi agitat cu toate ăstea dacă n-ar fi fost banii... da' acuma poți să iei tu și partea mea și să-ți vezi de drum, poa' să-mi dai și mie câte-o monedă de zece cenți dâ'n când în când... da' nu dă prea multe ori, pen'că mie nu-mi place lucrurile care-mi pică din cer așa... așa, și să te duci să-i ceri iertare lu' văduvă dâ'n partea mea și să-i zici să nu mă mai caute.

Ei, Huck, știi bine că nu pot să fac una ca asta. Nu e corect... și-apoi, dacă mai încerci puțin, o să ajungi să-ți placă să trăiești așa.

Să-mi placă! Da... așa cum mi-ar plăcea să stau tolănit p-o plită incinsă, dacă m-ai lăsa acolo destul de mult. Nu, Tom, io nu vreau să fiu bogătan și nici n-am de gând să trăiesc într-o casă d-aia blestemată în care să mă înăbuș într-una. Mie-mi place pădurea, râu' și butoaili și să știi că io la ele rămân. Dă-le-ncolo pe ălilalte! Tocma' când aveam și noi pistoale și peșteră și toate aranjate, vine prostia asta ca să strice tot!

Tom își dădu seama că acum era momentul...

Ascultă, Huck, da' să știi că dacă am bani nu-nseamnă că nu mă fac haiduc.

Neah! Ah, să fiu al naibii... tu vorbești serios sau mă iei peste picior?

Cum te văd și cum mă vezi. Da'... măi Huck, să știi că nu te putem primi în bandă dacă nu ești om respectabil, zău. Bucuria lui Huck se stinse imediat.

Nu puteți să mă primiți, ha? Da' când am fost pirăți cum m-ați primit?

Ei, acolo era altfel. Haiducii e mai ceva ca pirății... așa, în general. În multe țări se trag din ăle mai nobile familii... duci și d-ăștia.

Acu' zi tu, măi Tom, n-ai fost tu mereu prietenu' meu? Nu m-ai lăsa tu p-afară, nu-i așa, Tom? N-ai fi tu în stare de una ca asta, nu-i așa, măi Tom?

Măi Huck, io n-aș vrea, io nu vreau, zău... da' zi și tu, ce-ar zice lumea? Ei, păi ar zice: „Ha! Banda lu' Tom Sawyer! O adunătură de coate-goale!” și asta numa' din cauza ta. Nu ți-ar conveni una ca asta și nici mie, zău.

Huck rămase tăcut o vreme, chinuit de tot felul de gânduri. Într-un final, spuse:

Hmmm, bine, mă duc înapoi la văduvă o lună și încerc să văz dacă pot să mă deprind, da' numa' dacă mă primești în bandă.

Bine, Huck, mă prinzi! Hai, bătrâne, și vorbesc io cu văduva să o lase mai moale.

Zău, Tom? Vii acuma? Ce bine! Dacă nu mă mai strânge așa, promit io că nu mai fumez și nu mai injur decât când oi fi singur-singurel, iar în rest o să rabd, chiar dacă știu c-oi crăpa. Când faci banda, să ne facem haiduci?

A, imediat. Poate-i adunăm pe băieți chiar diseară și facem inițierea.

Ce să facem?

Inițierea.

Ce e aia?

E când jurăm să ținem unu' cu altu' și să nu spunem la nimeni secretele bandei, chiar dacă e să fim tăiați și jupuiți de vii, și să omorâm cu tot neamu' lui pe ăl care-o încerca să se atingă de vreunu' din bandă.

Asta-mi place... tare-mi place, Tom, să știi!

Ei, cred și eu. Iar jurământu' ăsta treb'e spus la miezu' nopții, în ăl mai părăsit și mai infricoșător loc din câte-om găsi... cel mai bine e-ntr-o casă bântuită, da' acuma e toate făcute bucăți.

Ei, tot e bine că e la miezu' nopții.

Da, așa e. Și trebuie să jurăm pe un sicriu și să ne semnăm cu sânge.

Acu' asta da, chiar că-mi place! Ei, e de-un milion de ori mai distractiv decât să ne facem

pirăți, zău. Să știi că rămân la văduvă pân-oi crăpa, Tom și dac-ajung un haiduc vestit, dă o să vorbească toți dă mine, atuncea cred c-o să fie tare mândră că m-a cules de pe drumuri!